

Rahmi ÖZEN
Kısa Öykü Yarışması İkincisi
Rrumuz: yıldız

güneşi doğurmayı başarmak

[Güneş vursa yanacak, kar yağsa donacaktı. Başında fırtınalar ve dayanılmaz boralar vardı. Bedeninden çok ruhunu üşütmüşlerdi. Şartlar içinde varlığını sürdüremezdi. Toprağı, can suyuna muhtaçtı. Bir yüreğin himmetini beklerken ona müjde veren başı dumanlı dağ oldum: "Endişe etme gülüm!" dedim. "Bir öğretmen var arkanda. Yem olmayacaksın yabanın kuşuna, kurduna, kartalına!"]

Öğretmenliğimin olgun devresini yaşıyordum.

Türk Dili ve Edebiyatı dersinin bir saatini kompozisyona ayırmak yönetmelik gereği idi. Eğitim yılının ikinci döneminde sınıfların birinde kompozisyon dersi işlerken ikinci dönemin başında başka bir şehirden nakille gelen bir öğrenciye ödevini niçin yapmadığını sordum. Sert bir dille karşılık verdi. Onun bu tavrına benden çok öğrencilerim üzüldü. Sınıf derin bir sessizliğe büründü. Yüzündeki öfkeyi ve nefreti gördüm; öğretmen olarak nasıl davranmam gerektiğini düşündüm. Yumuşak ve soğukkanlılıkla;

"Ödevinizi yapmamanın elbette bir nedeni vardır, çocuğum!" dedim.

"Bana çocuğum, diyemezsin ulan!" dedi. Sövgülü sözlerle hakaret etmeye devam etti.

Öfkeden bir hoş olmuş yüzünde ve nefret saçan gözlerinin içinde kötülüğe dair hazırlanmış çok anlamlı şeyler okudum. Bir kelime daha konuşsam bana saldıracak durumdaydı. Bedensel olarak sınıfın en güçlü, en gelişmiş öğrencisiydi. Bu tavır karşısında öğrencilerim, şaşkına dönmüştü. Hislerimle değil; akıl, düşünce ve hoşgörüyle hareket etmemin zamanıydı. Öğretmene yakışır yumuşak tavrımla bir şey olmamış gibi sınıfı süzgecimden geçirdim. Şahsıma söylenen sövgü nitelikli sözler karşısında; *'Bu hakaret öğretmenimize asla yapılmamalıydı.'* der gibi kız öğrencilerimin bazılarının gözlerinden boncuk gibi yaşlar aktığını gördüm. Yumruklarını sıkkan erkek öğrencilerin yüzlerinden; *'İzin ver, bu densize haddini bildirelim!'* temayülü okunuyordu.

Ben, bir öğretmendim. Buna izin veremezdim. Kendime hâkim olmalı, bu öğrencinin sınıf dışı psikolojisini düşündüm. Olayı, akıl ve hoşgörü sentezi denklemine değerlendirip bunlar olmamış gibi davranmam gerektiğine karar verdim. Lakin yaşadığım gerginlikle derse devam etmem mümkün değildi. Kürsüye geçtim; *'Herkes istediği bir şeyle meşgul olabilir, arkadaşlar!'* dedim, sınıfı serbest bıraktım.

Ne garipti ki başka bir şehirden nakille gelen bu öğrencinin soyadı ile benim soyadım aynıydı. Öğrencinin başarı ve başarısızlığını öğrenmek için bilgisayar odasına gidip ders

notlarına bakmayı düşündüm. Eğitim yılının birinci döneme ait notlarının tümünde başarılı görülüyordu. Garipti ki, okulumuza geldikten sonra ikinci dönem notlarının da tümü başarısızdı. Bu, dikkatimi çekmişti. Hakkında bilgi almak için Terme Lisesindeki sınıf öğretmenini telefonla aradım. *'Aman, takılma! Sorunlu biridir. Belaya kalırsın!'* dedi. Sorunları hakkında bilgi almak istedim. Anlattıkları çok dramatik şeylerdi.

Terme, küçük bir ilçe olduğundan öğretmenlerin tamamı öğrencinin anne-baba ve üçüncü kişiyle arasında geçen yüz kızartıcı öyküyü duymuşlar. Öğrencinin aile yuvası dağılmış. Dersine giren öğretmenler, onu hayata bağlamak amacıyla notlarını yükseltip moral takviye etmeyi düşünmüşler. Tasdiknamesine yansıtılan bu şişirilmiş notlarla okulumuza gelmiş. Bizde derslerine giren öğretmen arkadaşlar; başından geçen öyküyü bilmediklerinden sınavlardan aldığı gerçek notlarını çizelgeye geçmişlerdi.

Birkaç gün sonra içimden onu takip etme arzusu doğdu. Ders çıkışı peşinden yürüdüm. Amacım; nerelere takıldığımı, nerede kaldığımı ve ev ortamını öğrenmekti. Son ders çıkışından sonra belli bir mesafeyle onu takibime aldım.

Varoş dedikleri kenar bir mahallede bir arsa içinde ev denilmeyecek derme çatma bir kulübeye girdi. Kaldığı yeri öğrenmek bana yetmişti. Çaktırmadan döndüm geri. Bir hafta sonra dersimin olmadığı, onunsa derste olduğu bir gün o kulübeye gittim. Kilitsiz kapısını açtım, içeri girdim. Tahta bir sedir üstünde yüzü yırtık bir yorganından başka bir şeyi yoktu. Acaba burada ne yiyor, ne içiyordu? Hayatının delikanlı çağını yaşayan bu öğrenci, bu şartlarda bu kulübede tek başına nasıl yaşıyordu?

Okuldan dönünceye kadar onu bekledim. Kulübenin duvarları delik deşikti. Bir müddet sonra düşünceli adımlarla deliklerden dışarı baktım, geldiğini gördüm. Kulübenin kapısına üç adım kala aniden çıkıp karşısına dikildim. Öfkeyle:

“Burada ne arıyorsun? Ulan, sen başımın belası mısın?” diye çantasını atıp saldırıya geçti. Pratik davranıp kollarına sarıldım. Bir müddet boğuştuk. Beni yıkmaya çalıştı. Beden yapısına bakılırsa başarması gerekirken nedense başaramadı. *'Bir dakika dinle!'* dedim. Şefkatle kucakladım, bağrıma bastım. *'Beni anandan, babandan biri belle ve bir dakika dinle! Sonra istediğini yap!'* dedim.

O an niyetimi anladı, bakışları yumuşadı. Ağlamaya başladı. Ağlarken içinde yanan ateşin hararetini içimde hissettim. Tutulduğu anafordan onu kurtarmak istediğimi sezmişti. *'İçeri geçelim!'* dedim. Geçtik, tahta sedire oturduk. Yanaklarında boncuklaşan gözyaşlarını sildim. Sevgiyle yüreğime bastım. *'İnsanoğludur!'* dedim. *'Başı öykülerle doludur. Senin de bir öykün olmalıdır elbet! Anlat! Dinleyeyim! Belki merhem olurum.'* dedim.

Yanaklarını silerken anlamla gözlerimin içine baktı: “Ne kadar iyi bir insansınız!” dedi. “Beni doğuran kadın, hiçbir zaman silmedi gözyaşlarımı. Sizin gibi basmadı bağrıma

beni. Oysa ben, size çok yanlış davranmışım, edepsizlik yapmışım. Ne olur, bağışlayın, öğretmenim!” diye hıçkırma hıçkırma ağladı.

Her yüzün bir öykü yazdığını biliyordum. Onun öyküsünü dinlerken baba şefkatiyle başımı okşadım. Ben de ağladım. Kendi kendime; *‘Ne garipmiş şu insanoğlu. Nice ilginç öyküler taşıyor başında.’* dedim.

Sınıfta yaptığı hakareti çoktan unutmuşum. Birkaç gün sonra onu o barakadan aldım, sıcak bir eve taşıdım. O evde, ona moral verecek, kol kanat gelecek, derslerinde yardımcı olacak, hayata bağlayacak güzel ruhlu bir psikoloji öğretmeni arkadaşım vardı. İkisini kardeş yaptım. İhtiyaçlarında kullanması için adına bir bankada hesap açtım; *‘Her ay, bankaya gidip okul harçlığını ve giderlerini bu hesaptan karşılayacaksınız!’* dedim. Eline banka cüzdanını verip onu öğretmen arkadaşşıma teslim ettim. O günden sonra hep görünmeden arkasından maddi destekte bulunarak kendimi unutturmak istedim.

...

Yıllar sonra Çanakkale Şehitlerimizin anısına düzenlenen *‘Sahne Oyunları Yarışması’* için yazdığım eserim, birincilik ödülüne layık görülmüştü. Ödülümü törenle Çanakkale Valisinden alıp yerime oturduğumda uzun boylu bir genç bana doğru yaklaştı. Yanımda oturan Milli Eğitim Müdürünün kulağına bir şeyler söyledikten sonra müsaade isteyerek onu kaldırıp yerine oturdu;

“Merhaba hocam!” dedi.

Karşılık verip; *‘Merhaba!’* dedim.

“Tanıdınız mı?” diye sordu.

İyice baktım, tanıyamadığımı söyledim.

“İyi bakın, hocam! Anılarınızı hatırlayın!” dedi.

Tekrar baktım. Yine tanıyamadığımı söyledim.

“Çanakkale 18 Mart Üniversitesinde Yardımcı Doçentim.” dedi.

‘Çok güzel. Memnun oldum.’ dedim.

“Buraya sayenizde geldim hocam!” dedi.

Tanıyamadığımı, sözlerine ve davranışına anlam veremediğimi anladı:

“Lütfen anılarınızı bir daha gözden geçirin, yüzüme bir daha bakın, hocam!” dedi.

Kendimi zorladım, onu anımsatacak hiç bir şey hatırlayamadım. *‘Nereden tanışıyoruz, çıkaramıyorum. Lütfen, yardımcı olun!’* dedim.

“Samsun 19 Mayıs Lisesinde sizin soyadınızdan size ukalalık eden bir öğrenciniz var mıydı?” diye sordu.

O an, yıllar önce aramızda sınıfta geçen nahoş olay gözlerimin önünde tablolaştı. Onu yıllar, fiziken ve ruhen çok değiştirmişti. Ayağa kalktık birbirimize sarıldık. 15 yıl

önce o kulübenin içindeki gibi yeniden gözyaşı döktük. Buna gözyaşı değil öz yaşı denilse daha anlamlını bulurdu.

“Okuldan atılmak dâhil her türlü cezaya müstahak iken hoşgörü ve erdemlilik gösterdiniz. Aramızda kan bağı olmadığı halde; size yaptığım saygısızlık nedeniyle cezaya müstahak iken kendi yetiminiz gibi elimden tutunuz, bana sahip çıktınız. Özveriniz, hoşgörünüz ve sevginiz olmasaydı o anki bunalımımın bir öğretmen katili olabilirdim. Belki de babamın ölümüne neden olup beni ömür boyu utandıran suçuyla annem olacak kadının izini bulup katil olabilirdim. Ne yanında kalacak kimsem vardı, ne okuyup bu makama gelecek maddî durumum... Elinizi baba şefkatiyle uzattınız; beni katil olmaktan kurtardınız, hayata bağladınız. Şimdi uzatınız elinizi; doya doya öpeyim öğretmenim! Dudaklarıma, hayatın anlamı işte bu sevgi ve hoşgörüdür diye öğreteyim.” dedi.

Elimi öptükten sonra:

“Dudaklarım hiçbir gün böyle bir eli öpme tadı tatmadı.” deyip bana sarıldı.

İrfan, sevgi, barış, kardeşlik ve hoşgörü ordusunun bir neferiydim. Ne olursa olsun hata da yapsa o bir insandı. Bana hakaret ettiyse de hoşgörüyle elimi barışa uzatıp, öğretmen olarak hayata anlam katmalıydım. O da barışın tadını öğrenmeli, gazel olup ayaklar altında ezilmemeliydi. Ham toprağına sevgi ve barış tohumu ekerek bir damla can suyuyla onu yeşertmeliydim. Öyle yaptım ve paylaşım, sevgi, hoşgörü ve barışık yaşama karakterimle bir gencin önündeki karanlığa güneşi doğurmayı başardım. Onun gencecik ruhunu donduran çözülüşü güç buzları eritmiş; sevgi, hoşgörü ve barışın can suyuyla Anadolu toprağına tutturmuş ve altın başaklara kavuşturmuşum. Oh, şairin dediği gibi; *‘Gök mavi, başak sarışın, tadı ne güzeldi, barışın...’*

Başındaki fırtınalar ve düşündeki boralar, çevredeki kan emiciler ve azgın tırnaklı yırtıcılar; sevginin, hoşgörü ve barışık yaşamının nefesinden korkarken bizler, kazanında sevgi kaynayan, tenceresinde hoşgörü pişirilen, bir eliyle alın terini silip, bir eli barışa uzanan bir ocağın Yesi’nden fırlatılan közüyle tutuşturmuştuk Anadolu’nun bağrındaki ocağımızı. Hacı Bektaş Veli Hazretlerinin ocağından yetişen sevgi, hoşgörü ve barış elçileri idik. Her karanlığa ve körlüğe yüreğimizin ışığı yansır. Bizim olduğumuz topraklarda hiçbir gönül mahzun kalmaz, hiçbir çiçek solmaz, hiç kimse hayata küsmezdi. Biz varsak bu yurтта; hiçbir çocuk anasız, babasız, yetim, öksüz ve sevgisiz büyümeyecekti! Çünkü biz, bu kutlu topraklarda Hacı Bektaş Veli Ocağının ilelebet yanan ve hiç sönmeyecek gür چراğlarıydık...